

Tolga Tüzün: Varlığımız Türk Varlığına Armağan Olsun

Posted on 10/05/2017

Osmanlı boyunduruğunda yaşayan Ermenilerin hayatı şimdilerde moda olan Pax Ottomana güzellmelerinin kurduğu anlatıdan bir hayli farklıydı. Türk ve Kürt komşularının sürekli baskısı altında aşırı vergilendirme; yağma, kız kaçırma ve fidye; Müslümanlığa döndürmek gibi gündelik tehditler altında zorlu bir yaşam mücadelesi vermekteydiler. Osmanlı hukukunda ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmeleri sık sık protestolar ve isyanlara sebep oluyordu: mahkemelerde Müslümanlara karşı şahitlikleri kabul görmediği gibi, silah taşımaları, at binmeleri ve evlerinin cephelerinin Müslüman evlerine bakması yasaktı. Dinî pratikleri ise sınırlıydı, örneğin kiliselerde çan çalmaları yasaktı.

Eşit vatandaşlık statüsünün 1876 Anayasası ile ilan edilmesi, “gâvurlarla” aynı statüde olmayı hazmedemeyenlerin gayrimüslimlere yaptıkları baskıyı arttırarak şiddet ve gaspı tırmandırdı. Sasun olaylarının 1894-1896 arkasında yatan Ermeni köylerinin basılarak zorla din değiştirmeye zorlanmaları, kızların ve kadınların kaçırılarak Müslüman yapılması, genç çocukların kaçırılarak Müslüman evlere yerleştirilmesi, erkeklerin toplu olarak sünnet edilmesi ve kiliselerin camiye çevrilmesi gibi Ermenilerin gündelik yaşamlarının bir parçası olmuş rutin asimilasyon olaylarında soykırımın erken izlerini görmek lazım.

Hamidiye Alayları’ndan 1906 Adana katliamlarına, oradan soykırıma uzanan yol, bu topraklarda yaşayan herkesin kolektif aidiyetini Türk yapamayacağını anlayan yönetici elitin, var olan Müslümanların kuvvetli kolektif kimliğini Türklüğe tahvil etme politikalarının taşlarıyla döşenmiştir. Türk denilen aidiyetin o dönemde Anadolu topraklarında karşılığı boş olduğu için artık ‘Müslüman eşittir Türk’ denklemi tedavüle sokulmuş, bu denklik ilişkisinin dışında kalan gayrimüslimler ya zorla Müslümanlaştırılmış

ya da yok edilmiştir. Taner Akçam'ın çok net ifade ettiği gibi, "Bizim Türk ulusu olarak varlığımız, Ermenilerin yokluğu ve imha edilmişliğidir."

Gasp hukukunun müdafaası

Soykırım, bu Türk ulus kavramı üzerinden kendini tahsis eden Cumhuriyet'in kuruluş projesidir. Jön Türkler'den Ziya Gökalp'e, oradan Cumhuriyet elitlerine bulaşan Türkçülüğün darbeyle siyasî iktidarı ele geçirdiği 1913'ten itibaren uygulamaya koyduğu ve Cumhuriyet'le beraber kesintiye uğramaksızın devam eden azınlıkları itlaf projesidir. Cumhuriyet'in elitleri İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin (İTC) üyelerinden, Teşkilat-ı Mahsusa elemanlarından oluşur ve çoğu vatan sevgisinden değil soykırım ve gasp davalarından kaçmak üzere Anadolu'ya geçmiştir.

Çok iyi bilinmeyen bir olgu, bir değil iki tane Teşkilat-ı Mahsusa olduğudur. Biri aşağı yukarı 1911'den kurulan bir yeraltı örgütlenmesidir, İtalyanlara karşı Libya'daki direnişi örgütlemekte önemli bir rol oynamıştır. Diğeri ise 1914'te Harbiye Nezareti'ne bağlı olarak kurulmuş olan ve Ermeni soykırımını hayata geçirmek üzere merkezden alınan kararları yerelde örgütleyen bir çetedir. Bu çetenin yerel biçimleri Osmanlı jandarmasına Takviye Kuvvet adı altında bağlanmış ve İstanbul'dan gelen idarî kararların uygulanmasını sağlamıştır. Bu çetenin üyelerinin, 'Millî Mücadele' denilen ama aslında İTC'nin Türkleştirme politikasının, yani Anadolu'dan azınlıkları sürgün ve imha politikasının devamı olan projenin en önemli aktörleri olduğunu görmek ürkütücüdür. Cumhuriyet'in ilk 20 senesinde Ankara elitiyle Teşkilat-ı Mahsusa arasındaki geçişlilikler daha kapsamlı başka bir yazının konusu olsa da, aşağıdaki liste mütevazî bir başlangıç olsun:

Mustafa Kemal Atatürk: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, TC Cumhurbaşkanı.

İsmet İnönü: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, TC Başvekili.

Ali Çetinkaya: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, İstiklal Mahkemeleri Başkanı.

Celal Bayar: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, Maliye Vekili, Banka Yöneticisi.

Rauf Orbay: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, Başvekil (1922-1923).

Tevfik Rüştü Aras: İTC üyesi, Sağlık Genel Müfettişi, soykırım kurbanlarının cesetlerini imha etme görevinin örgütleyicisi, Hariciye Vekili (1925-1943).

Ali Fethi Okyar: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, Adalet Bakanı (1939-1941), Başvekil.

Kazım Özalp: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, Millet Meclisi Reisi (1924-1935), Savunma Bakanı (1922-1924 ve 1935-1939).

Recep Peker: Teşkilat-ı Mahsusa üyesi, Vekil, CHF Genel Sekreteri.

Şükrü Kaya: Aşair ve Muhacirin (Aşiretler ve göçmenler) Genel Müdürü,

Mustafa Abdülhalik Renda: İzmir Valisi (1922-1924), Dahiliye Vekili (1927-1937), Hariciye Vekili (1924-1925), CHF Genel Sekreteri, soykırımın ve tehcirin Emval-i Metruke'den finanse edilmesi fikrinin mucidi.

Taner Akçam'ın "Vahdettin Kararnamesi" diye tanımladığı 1920 Ocak tarihli kararnamede "Ermenilerin mallarının kayıtsız şartsız kendilerine iade edilmesi, eğer o Ermeni öldürülmüşse vârislerine verilmesi kabul ediliyor. Bu daha sonra Sevr Antlaşması'nda da yer alıyor." Vahdettin'in neden hain olarak yaftalandığı ve Sevr'in neden resmî ideolojide küfür kabul edildiği daha da netleşiyor. Sivas ve Erzurum Kongreleri'ne temsilci gönderen vilayet ve yörelere bakıldığında, temsilcilerin hepsinin soykırımın yaşandığı yerlerden geldiğini görmek ve karar metinlerini okumak, aslında Kongreler'in altında yatan amacın

yağmalanmış ve gasp edilmiş malların geri kaptırılmaması olduğunu ortaya koyuyor. Müdafaa-ı Hukuk ve Kuvayı Milliye'nin savunduğu değerler, gasp edilen mal ve mülklerin uluslararası hukuka karşı müdafaasıdır.

CHP, AKP ve diğerleri

Bu ülkenin egemen sınıfının asker-bürokrat kimyasının sermayeye doğru kaydığı 1950'li yıllardan sonra daha da netleşen bir gerçek, Cumhuriyet'in kuruluş sermayesinin sürülen ve katledilen Rum ve Yahudilerle, soykırıma uğratılan Ermenilerin mal ve mülklerinden sağlandığıdır. Ülkenin erken dönem para babaları soykırım talancıları, yağmacılarıdır. Kemalizm bu yağma ve talanı saklamak, unutturmak, yok saymak için bütün ülkenin üstüne örtülmüş ideolojik bir örtüdür.

CHP ve onun etrafında öbeklenmiş sol kisvesi altındaki irili ufaklı oluşumlar altı ok değil, tek bir milliyetçilik okunun ideolojisinin taşıyıcısıdır. O yüzden CHP'nin ulusalcılardan arındırılarak sola kaydırılması projesi boş bir projedir: Ulusalcılar gitse bile, CHP'nin Ermeni soykırımını karşısındaki politikası yüz yıldır egemen sınıfın politikasından bir adım ötede olmayacaktır, olamaz. Devletin "emperyalist oyun", "onlar da soykırım yaptı", "Osmanlı başka, Cumhuriyet başka" "Ermeni lobileri" gibi resmî politikalarının dışında bir görüş üretmeleri hem tabanlarında, hem üst kadrolarında, hem de göbekten bağlı oldukları askeriyede yanıt bulmayacaktır. Devletin resmî ideolojisi savunularak solcu olunmaz.

AKP'nin durumu ise daha acıklı. Erdoğan'ın yayınladığı taziye mesajı kof ve aynı zamanda zihin açıcı. Uyduruk bir taziye mesajıyla kendini ayırdıklarını zannettikleri Kemalist politikadan öte bir adım atmaları, son senelerde giderek yatırım yaptıkları "Millî İrade" yani "Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Vatan, Tek Devlet" sloganında tepe noktasına ulaşan sığ bir milliyetçilik sebebiyle imkânsızdır. AKP de, Kemalist CHP ve faşist MHP kadar milliyetçidir. Bunun sebebi basit oy hesaplarından daha derindedir.

Güçlü bir Müslüman ülke olma iddiasındaki Erdoğan ve tayfası, bu ülkenin iki milyona yakın gayrimüslim vatandaşının malını mülkünü hacılayarak bu gücü kazandığını kabul edemez. Ermeni soykırımını tanımanın doğuracağı hukukî haklar, mal ve mülklerin geri verilmesi veya tazmin edilmesi Türkiye ekonomisinin altından kalkabileceği bir yük değil; bir hesaba göre Türkiye'nin ekonomik malvarlığının üçte birinden daha fazla bir rakamdan bahsediyoruz. Böylesi bir servet transferi ancak savaş zamanlarında mümkün olur, barış zamanında hiçbir devlet kendi malvarlığının üçte birini, her ne sebepten olursa olsun, kendi eliyle bir başkasına devretmez. Sebebi basit: Üzerinde yükseldikleri Anadolu sermayesi ve ne kadar araları bozuk olsa da mecbur oldukları Kemalist sermaye böyle bir fikre meyletmez.

Sol Değerler ve Soykırımı Tanımak

Ermeni soykırımını her tanıyan, 'Ermenilerden Özür Diliyorum' kampanyasına imza veren, devletin soykırımı tanımasını ve gereklerini yerine getirmesini her isteyen solcu mudur? Tabii ki hayır. İnsanî duruş, vicdan gibi çeşitli sebeplerle soykırımın tanınmasını isteyen binlerce insan var bu ülkede. Bununla beraber sol bir dünya görüşüne sahip olduğunu düşünen herkes için, bir ülkede yaşanmış bir soykırımın ifşa edilmesi, sorumlularının yargılanması, mağdurlarının tazmin edilmesi ve bir daha böyle bir şeyin asla yaşanmaması için mücadele etmek ontolojik bir sorundur.

Solun tanımı evrenseldir, ülkeden ülkeye, fraksiyondan fraksiyona, kişiden kişiye değişmez:

Sol, varolan egemen sınıfın dayattığı toplumsal eşitsizliğe ve hiyerarşiye karşı toplumsal eşitliği savunur.

Sol, devletin iktidarını sağlamlaştırmak için sık sık başvurduğu millî değerlere karşı her ülkenin çalışan, sıradan insanların dayanışmasını ve egemen sınıfa karşı birleşmesini

savunur. Bu yüzden egemen sınıfın konumunu sağlamlaştıran savaşlara karşı çıkar.

Solun savaş karşıtı olmasının sebebi burjuva milliyetçiliğinin her yerde yenilgiye uğramasının egemen sınıfı zayıflatacağını ve işçi sınıfının mücadelesini güçlendireceğini bilmesindedir.

Sol toplumsal eşitsizliği derinleştiren ve onu rekabet ve kâr amaçlı/büyüme odaklı ekonomik sistemi etkinleştirmek için kullanan kapitalizme ve ona eşlik eden ideolojik aksamlara karşıdır. Milliyetçilik, ırkçılık, cinsiyetçilik, mezhepçilik solun tartışılmaz mücadele odaklarıdır.

O yüzden solcu, Türkiye’de “millîci olunmadan solcu olunmaz” diyen Doğu Perinçek’in ve diğer milliyetçi/ulusalcı akıl yoksunlarının siyasî düşünce diye sundukları zevzekliklerin karşısındadır. Kürt özgürlük hareketinin varoluş sebebinin burjuva Türk milliyetçiliği olduğunu bilir. Türkiye egemen sınıfının gayrimüslim azınlıklara dayattığı toplumsal hayat kipinin duvarsız bir getto olduğunu; Rumların, Yahudilerin, Ermenilerin gündelik hayatlarında yaşadıkları ayrımcılığın ve sonunda doğal olarak gelen şiddetin yegâne sebebinin onlarca kavimin yaşadığı topraklarda “tek dil, tek bayrak, tek millet” kurma ülküsüyle yola çıkan ve kendi elleriyle yarattıkları sermayeye kapıkulu olan askerî bir elitin ideolojisinin sonucu olduğunu tahlil etmiştir.

O yüzden bu topraklarda solculuğun turnusol kağıdı Ermeni soykırımıdır.

Solcu, bu ülkede İslamcı veya Kemalist olmasına bakmadan sermayeye ve onun baskı aracı olan devlete karşı olmadığı sürece; devletin kuruluş ideolojisi olan milliyetçilikle hesaplaşıp ırkçılık ve milliyetçilikle mücadeleyi kayıtsız şartsız odağına koymadığı sürece siyasî tabloya bakıp kafasını kaşımaya mahkûmdur. Bu ülkede ölen binlerce mazlum için milyonlarca kez atılan “Katil devlet hesap verecek” sloganını artık egemen sınıfın kalbine yönlendirmenin zamanı geldi. Bu devletin soykırım için vereceği çok kabark bir hesabı var.

Kaynak: altust.org